

Donderdag 12 april 1917 – ochtendeditie

Overmaking van gelden uit Engeland en Frankrijk of uit Nederland naar België en Noord-Frankrijk.

Naar wij vernemen, is het de laatste tijd meermaals voorgekomen, dat firma's of particulieren kleinere of grotere bedragen naar België of Noord-Frankrijk wilden overmaken en vooraf bij banken in Nederland informeerden, of de Duitse autoriteiten dergelijke betalingen toelieten. Het is daarbij voorgekomen, dat geantwoord werd, dat het Duitse bestuur dergelijke remises naar Noord-Frankrijk heeft verboden en ze ook slechts voor bepaalde gedeelten van België toelaat.

Wij hebben hieromtrent inlichtingen ingewonnen en vernamen, dat bedoelde informatie niet juist is. In werkelijkheid worden van Duitse kant geen moeilijkheden in de weg gelegd aan dergelijke betalingen, welke voor Noord-Frankrijk of België (algemeen gouvernements- of etappegebied) zijn bestemd.

Donderdag 12 april 1917 – avondeditie

Amsterdam

De verjaardag van koning Albert.

Voor de derde maal zijn ook hier ter stede de Belgen bijeengekomen om in ballingschap de verjaardag van hun koning te vieren. Maar het is nu stellig de laatste maal, zegde de eerste spreker gisteravond op het feest in Bellevue, de heer Leonce du Castillon. Want hij is er zeker van, of liever, hij gelooft innig, dat het volgende jaar België zal bevrijd

zijn, en dat op de eigen bodem van het wreed getroffen land alle landskinderen weer verzameld zullen zijn om hun koning.

De avond was natuurlijk vooral een hulde aan de koning, maar in die hulde werden ook begrepen het vaderland, dat immers als het ware verpersoonlijkt wordt door de moedige Albert; het geallieerde leger, de nieuwe bondgenoot Amerika en het herboren Rusland.

De tweede spreker was de heer Marcel Wynen, die de “heilige haat” predikte.

Vervolgens had er een welgeslaagd concert plaats.

Als gewoonlijk bevonden de consuls der geallieerden zich onder de aanwezigen.

Pirenne, Frédéricq en Max.

Men schrijft ons uit Zurich op 9 april:

De Belgische medewerker van het Journal de Genève publiceert de nieuwste berichten over deze drie grote Belgen, die nog altijd om hun onverschrokken vaderlandsliefde in Duitsland gevangen gehouden worden.

Ondanks de beloften, door Duitsland aan Holland en aan de Paus gedaan – aldus de correspondent van het Journal – heeft men Pirenne en zijn vriend Frédéricq een nieuwe kwelling aangedaan, door de beide mannen, die sedert enige tijd hun ballingschap deelden, van elkaar te scheiden. Paul Frédéricq is van Jena overgebracht naar Bürgl, en zijn regime is in zoverre verscherpt, dat hij voortaan alleen nog maar briefwisseling mag houden met zijn beide broers. Frédéricq mag aan geen andere personen schrijven, en correspondenties van anderen dan zijn beide broers worden hem

onthouden. De geschiedvorser Pirenne is van Jena overgebracht naar Kreuzburg-Eisenach. Zijn regime is niet minder scherp dan dat van Frédéricq, en men vraagt zich af, waarom de Duitse autoriteiten deze brave Belgische patriotten voortdurend nieuwe kwellingen aandoen. Wat de dappere burgemeester van Brussel betreft, Adolphe Max zit als een misdadiger in Maagdenburg gekerkerd. Dit verscherpte regime is hem opgelegd, omdat hij weigerde op de onterende voorwaarden, die de Duitse regering hem stelde, zijn vrijheid te kopen.

De (Belgische) Legerbode doet de volgende mededeling:

Een van onze jonge en knappe onderofficieren, Robert C., was onlangs op wacht in de omgeving van de villa, die in vrij Vlaanderen bewoond wordt door onze (de Belgische) vorsten. Uit tijdverdrijf, en ook uit liefhebberij voor de muziek, begon hij de occarina te bespelen.

Op dat ogenblik kwam de koningin (der Belgen) voorbij. Ze bleef een ogenblik staan, als stelde ze belang in de melodie en naderde dan de muzikant.

Ik wens u geluk, zegde ze, voor uw aangename manier van spelen.

De koningin ondervroeg Robert C. over waar en wanneer hij geleerd had dit instrument zo bekwaam te bespelen.

De onderofficier antwoordde, dat hij voor de oorlog de klarinet bespeelde, waarvoor hij een grote voorliefde voelde. Helaas! Het bevel tot de mobilisatie was plots gekomen en in de haast van het vertrek had hij vergeten zijn geliefkoosd instrument mee te nemen; het was in zijn koffer te Antwerpen in de kazerne gebleven.

Het is waarlijk spijtig, mijn vriend, zegde de koningin glimlachend.

De vostin verwijderde zich, na eerst de naam van de brave jongen gevraagd te hebben en enige bijzonderheden over zijn familie.

Enige dagen later trok de afdeling terug naar het rustkantonnement aan het front.

Op 28 februari bleef er een prachtige automobiel op het dorpsplein staan.

Het was het rijtuig van de koningin. Ze boog zich over het rijtuig en riep een soldaat, die daar voorbij ging, dat hij sergeant Robert C. onmiddellijk bij haar zou doen komen.

De koningin bleef enige tijd met de occurinaspeler praten, die terstond gekomen was; daarna gaf ze hem een foedraal en zegde:

Ziehier, iets voor u, mijn vriend; het is een klarinet; ze zal diegene vervangen die ge in België gelaten hebt.

Elisabeth voegde er bij: "Veel geluk, goede moed!"

Dan drukte zij de hand van de onderofficier, die door zoveel liefvalligheid ontroerd was en de auto vertrok.